

Adorarea (Închinarea) falsă

Leviticul 10.1-11

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 11.09.2018, Actualizat: 11.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Leviticul 10.1-11

Introducere

Dacă medităm la rânduielile legii mozaice un lucru iese în mod deosebit în evidență: gelozia remarcabilă, cu care Dumnezeu Se delimitează de apropierea omului de El. Este de mare folos pentru suflet să mediteze la aceasta. Noi suntem în mare pericol să permitem în gândurile noastre un element de familiaritate păcătoasă cu privire la Dumnezeu. Diavolul poate folosi aceasta în mod foarte dăunător pentru un final foarte rău.

Un principiu fundamental

Este un principiu fundamental al adevărului: în măsura în care noi înălțăm pe Dumnezeu în gândurile noastre și Îi dăm onoare, în aceeași măsură drumul nostru se va forma în concordanță cu ceea ce El iubește și poate aștepta de la noi. Cu alte cuvinte, există o legătură foarte strânsă între felul cum noi prețuim pe Dumnezeu și comportarea noastră morală. Dacă în gândurile noastre avem numai o imagine slabă despre Dumnezeu, atunci și drumul nostru ca creștin este slab. Dacă prețuim mult pe Dumnezeu, atunci și rezultatul va fi corespunzător. Așa a fost cu Israel la muntele Horeb. Când ei „au schimbat gloria lor cu imaginea unui bou care mănâncă iarbă” (Psalmul 106.20), Domnul a zis: „poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat” (Exodul 32.7). Ia seama la cuvintele „s-a stricat”. În momentul acesta gândurile lor referitoare la măreția și maiestatea lui Dumnezeu nu s-au ridicat mai presus de un „bou care mănâncă iarbă”.

Asemănător învață și epistola către Romani capitolul 1. Apostolul ne arată acolo, că motivul pentru oroarea națiunilor păgâne se bazează pe afirmația: „Fiindcă, după ce L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au glorificat ca Dumnezeu” (compară cu Romani 1.21). Și ei „s-au stricat”. Acesta este un principiu cu o influență practică enorm de mare. Dacă noi înjosim pe Dumnezeu, inevitabil ne înjosim și pe noi înșine; prin aceasta suntem dotați cu o cheie, cu care putem interpreta toate religiile. Există o legătură indestructibilă între însușirea dumnezeului unei religii și însușirea unui adept al acestei religii. Domnul a amintit mereu poporului Său, că atitudinea lor ar trebui să fie rezultatul a ceea ce era El: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului ... Fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt” (Exodul 20.2; Leviticul 11.44). Și tot așa vorbește astăzi Cuvântul harului: „Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.3).

Acest principiu, așa gândesc eu, ne conduce cu mult mai departe decât toate părerile sistematice ale adevărului; nu este numai o chestiune de învățătură. Nu, ne conduce direct în colțurile adânci ale sufletului nostru, pentru ca acolo noi, ca și sub ochii pătrunzători și geloși ai Dumnezeului de trei ori sfânt, să medităm câtă prețuire zilnică și în fiecare ceas avem din partea noastră pentru El. Simt că noi nu putem lăsa nepedepsită mintea noastră în acest punct important al adevărului; în aceasta găsim taina umblării noastre ordinare și a indiferenței noastre regretabile. Dumnezeu nu este înălțat în gândurile noastre. El nu are locul cel mai înalt în simpatiile noastre. Eul, lumea, familia noastră, lucrul nostru zilnic, toate acestea, la cei mai mulți dintre noi, au dat jos pe Dumnezeul nostru îndurător de pe tronul simpatiilor noastre și au răpit Aceluia, care a murit, ca să ne salveze, omagiul inimilor noastre câștigat cu sânge. Ne

putem noi atunci aștepta să creștem? Desigur nu! Țăranul care primăvara investește timpul său și gândurile sale în cu totul altceva, va aștepta zadarnic toamna o recoltă bună. El va „secera furtună” (Osea 8.7), așa cum fac deja mulți astăzi.

Păcatul săvârșit de Nadab și Abihu

Primele versete din Leviticul 10 oferă o ilustrație cu adevărat înspăimântătoare a dreptății neînduplecate și a geloziei arzătoare a lui Dumnezeu. Sună în urechi ca un glas de tunet: „Eu sunt un Dumnezeu gelos” (Exodul 20.5). Nadab și Abihu stăteau înaintea Domnului, ca și cum ar fi ieri – îmbrăcați în hainele lor de glorie și frumusețe, spălate în sânge, aduși în apropiere ca preoți înaintea lui Dumnezeu. Ei au parcurs întreaga ceremonie solemnă a instalării lor în funcție pentru funcția lor de preoți. Da, toate acestea par a fi avut loc abia ieri, și astăzi au fost mistuiți de focul Domnului, și se pare, ca și cum ar fi căzut de pe poziția lor înaltă – o priveliște pentru oameni și îngerii pe baza faptului că cu cât privilegiul este mai mare, cu atât și responsabilitatea este mai mare și prin aceasta cu atât mai mare judecata, dacă nu se corespunde responsabilității.

Care, așa probabil am întreba noi, era păcatul lor? Era crimă? Au murdărit ei perdelele Sfintei Sfințelor cu sânge omenesc? Sau a fost un alt păcat oribil, care a făcut să dispară sensibilitatea morală? Nu, era un păcat prin care Dumnezeu binecuvântător este supărat de o mulțime de învățători din timpul de acum – era adorare falsă!

Leviticul 10.1: Și fiii lui Aaron, Nadab și Abihu și-au luat fiecare cădelnița și au pus foc în ea și au pus tămâie deasupra și au adus înaintea Domnului foc străin, ceea ce nu le poruncise El.

Acesta era păcatul lor: „foc străin”! Vedem aici oameni care în mod evident sunt preocupați să pregătească adorarea adusă lui Dumnezeu. Focul, tămâia și preoții sunt prezenți; și – observă aceasta – ei nu erau preoți falși și neadevărați, ci adevărații fii ai lui Aaron. Membrii, care în mod special au fost rânduiți pentru slujba preoțească, îmbrăcați în veșminte preoțești rânduite de Dumnezeu. Cu toate acestea ei au trebuit să moară. Și prin cine? Prin El, Cel pe care noi Îl numim Dumnezeu nostru și Tatăl nostru! Ce îngrozitor de serios! Da, și chestiunea devine pentru noi și mai gravă, dacă ne amintim că focul, pe care l-au luat adoratorii (închinătorii) falși, nu a venit de la „tronul harului”. Focul nu a venit de pe vârful muntelui Sinai, însă ei l-au adus „înaintea Domnului”, înaintea Aceluia care șade pe „scaunul îndurării”, „între heruvimi” [Exodul 25.22; 1 Samuel 4.4]. Dumnezeu nu permite să se glumească cu El! Focul va veni și de pe tronul harului, ca să nimicească pe aceia care vin la Dumnezeu pe un alt drum decât cel hotărât de El.

Leviticul 10.2: Au murit înaintea Domnului.

O afirmație îngrozitoare! „Cine nu se va teme, Doamne, și nu va glorifica Numele Tău? Pentru că numai Tu ești sfânt; pentru că toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea Ta; pentru că faptele Tale drepte au fost arătate!” (Apocalipsa 15.4).

Ce este „foc străin”?

Să cercetăm acum, ce era „focul străin”, care a adus o judecată așa de îngrozitoare asupra preoților. Ca să aflăm aceasta este necesar, ca pentru un moment să ne îndreptăm atenția asupra elementelor adorării (închinării) adevărate, așa cum o găsim în Leviticul 16. Găsim elementele adorării adevărate exprimate prin cuvintele scrise:

Leviticul 16.13: Și să pună tămâie pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul tămâiei să acopere scaunul îndurării care este deasupra mărturiei, ca să nu moară.

Vedem aici că sunt două elemente, din care constă adorarea (închinarea) adevărată: foc veritabil și tămâie veritabilă. Trebuie să fie foc viu, proaspăt de pe altarul lui Dumnezeu, unde permanent era întreținut prin jertfa potrivită rânduielii stabilite de Dumnezeu. Învățătura în privința aceasta este aproape evidentă. Pe altarul lui Dumnezeu arde permanent un foc, ziua și noaptea. Prin credință vedem sfințenia severă a naturii divine, care este alimentată prin jertfa lui Hristos.

Încă o dată, tămâia trebuie să fie curată. „Să nu aduceți nici o tămâie străină pe el” (Exodul 30.9). Trebuie să fie o jertfă de așa fel, ca Dumnezeu să Se poată bucura. Și trebuie să corespundă rânduielii stabilite de El și nu conform cu ceea ce tocmai ne vine nouă în minte. Numai aceasta era tămâie curată, material bun – hrană pentru focul viu curat de pe altar. De aceea și adorarea noastră trebuie să poată dovedi aceste două însușiri, ca să fie curată: Hristos trebuie să constituie materialul și numai Duhul trebuie să aprindă focul. Aceasta este adevărata adorare (închinare). Dacă sufletele noastre sunt cu adevărat fericite atunci când meditează la Hristos și lucrarea Sa de răscumpărare și suntem călăuziți de Duhul Sfânt la studiu, numai atunci vom fi capabili să ne închinăm „în duh și adevăr”. „În cugetarea mea s-a aprins focul” (Psalmul 39.3). În timp ce sufletele noastre meditează cu privire la Isus, cădelnița noastră trimite norii săi cu mirosul plăcut spre tronul harului. „Dumnezeu este Duh și cei care I se închină trebuie să I se închine în duh și adevăr” (Ioan 4.24).

Deci închinarea falsă este tot ce este opus acestora. Ce este deci? Este o combinație de mai multe elemente: gândire carnală, sentimente naturale, emoționare provocată de lucruri exterioare, ceremonii impozante, ritualuri senzuale, lumină obscură, muzică bună, strălucire și glorie. Acestea sunt elementele unei închinări false și sunt exact opusul închinării simple a Locului Preasfânt lăuntric, „cărbuni aprinși și tămâie curată”. Să privim în creștinătatea actuală, nu vedem noi multe altare cu foc străin și tămâie străină? Nu vedem noi că materialele cele mai lumești sunt puse în cădelniță și că fumul din ea se ridică spre Dumnezeu mai mult ca o jignire în loc să fie un miros plăcut? Desigur facem aceasta, și este necesar, ca să vedem starea propriei noastre inimi, ca să nu fim induși în eroare de același rău, în timp ce putem fi siguri că niciunul, care oferă lui Dumnezeu astfel de nimicuri, nu va rămâne nepedepsit.

Substanța dispare

Să medităm ce efect a avut aceasta asupra lui Aaron:

Leviticul 10.3: Și Moise a zis lui Aaron: „Aceasta este ceea ce a spus Domnul, zicând: «Voi fi sfințit în cei care se apropie de Mine și voi fi glorificat în fața întregului popor»”. Și

Aaron a tăcut.

„Am rămas mut, nu mi-am deschis gura, pentru că Tu ai făcut aceasta” (Psalmul 39.9). Aaron a văzut mâna Domnului în prima scenă dinaintea lui, și el a tăcut; nici un murmur nu i-a scăpat. „Este Domnul”, și: „voi fi sfințit în cei care se apropie de Mine” (Leviticul 10.3). „Dumnezeu este foarte de temut în adunarea sfinților și înfricoșător în mijlocul tuturor celor care-L înconjoară” (Psalmul 89.7). Este ceva nespus de mare și de îngrozitor în această scenă: Aaron în tăcere sobră înaintea Domnului; doi fii vii de o parte și doi fii morți de cealaltă parte. Ce exemplu pentru dreptatea intransigentă a lui Dumnezeu! Pare să fie așa, că trupurile celor doi bărbați au fost arse de foc, însă hainele preoțești au rămas neatînse. Moise a zis verilor lui Nadab și Abihu să se apropie să îndepărteze trupurile moarte:

Leviticul 10.4,5: Și Moise i-a chemat pe Mișael și pe Elțafan, fiii lui Uziel, unchiul lui Aaron, și le-a zis: „Apropiati-vă, ridicați pe frații voștri dinaintea sfântului locaș, afară din tabără.” Și s-au apropiat și i-au dus în cămășile lor afară din tabără, așa cum spusese Moise.

Aici învățăm o lecție foarte serioasă: probabil prin neascultare ne aducem într-o astfel de poziție, că din noi nu mai rămâne nimic altceva decât o simplă formă exterioară, așa cum se arată în „cămășile” fiilor lui Aaron. Dacă cineva se uita sub îmbrăcămintă, vedea numai trupurile arse ale celor doi preoți! Substanța, realitatea dispăruse. Nu a rămas nimic altceva, decât învelitoarea exterioară. Așa cum spune 2 Timotei 3.5: „având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.” Sau: „Ai numele că trăiești, și ești mort” (Apocalipsa 3.1).

Domnul să ne țină treji și veghetori, căci noi cunoaștem ceva din aptitudinea noastră îngrozitoare de a face răul abia atunci când suntem aduși în împrejurări în care putem dezvolta această aptitudine.

Probabil în exterior posedăm înfățișarea unui preot, expresia închinării, suntem familiarizați cu organizarea casei lui Dumnezeu, însă în sufletele noastre suntem fără realitatea și puterea lui Dumnezeu. Iubite cititor, fie ca închinarea noastră să fie curată. Să facem inimile noastre să fie un subiect simplu al închinării. Să avem tămâie curată și foc curat și totdeauna să ne gândim: „Dumnezeu este foarte de temut în adunarea sfinților” (Psalmul 89.7). Gândesc că ni se amintește de ultimul capitol din Isaia, atunci când privim la Aaron și la cei doi fii ai lui, care stau înaintea celor două cadavre. Capitolul ultim din Isaia este foarte solemn: „Și vor ieși și vor privi trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea; pentru că viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge; și vor fi o pricină de dezgust pentru orice făptură” (Isaia 66.24).

Atenționări pentru noi

Suntem solicitați să medităm la principiul bun al adevărului din Leviticul 10.6,7:

Leviticul 10.6,7: Și Moise a zis lui Aaron, și lui Eleazar și lui Itamar, fiii săi: „Să nu vă descoperiți capetele și să nu vă sfâșiați hainele, ca să nu muriți și ca să nu Se mânie El pe toată adunarea; ci frații voștri, toată casa lui Israel, să plângă pentru arderea pe care

a aprins-o Domnul. Și să nu ieșiți de la intrarea cortului întâlnirii, ca să nu muriți; pentru că untdelemnul ungerii Domnului este peste voi“. Și au făcut după cuvântul lui Moise.

Dacă cineva intră în slujba preoției, el este în afara domeniului de influență naturală și nu trebuie să se dedice cerințelor acestuia. Aceasta este simbolizat prin Aaron. Legăturile naturale devin puternic desfăcute.

Un gol melancolic a cuprins înclinațiile sale, acum el nu a trebui să se lase impresionat de ceea ce se petrece în jurul lui; și de ce nu? „Deoarece consacrarea untdelemnului ungerii Dumnezeului său este peste el” (Leviticul 21.12). Desigur aceasta este o lecție practică pentru noi. De ce caracterul nostru are o astfel de putere asupra noastră? De ce împrejurările din viață și relațiile pământești au o așa influență asupra noastră? De ce ne lăsăm așa de stăpâniți de lucrurile care se petrec în jurul nostru, de schimbările împrejurărilor pământești? De ce suntem noi influențați în mod așa de neadecvat de simplele pretenții și legături ale naturii? Deoarece noi nu suntem așa de statornici, cum ar trebui să fim în casa lui Dumnezeu, cu „untdelemnul ungerii Domnului peste noi”. Aici este cauza propriu-zisă a oricărui eșec. Noi nu ocupăm nici poziția și demnitatea noastră preoțească, și nici nu suntem conștienți de privilegiile noastre preoțești. De aceea suntem duși așa cu forța de lucrurile prezente și târâți de pe poziția noastră înaltă ca „împărați și preoți ai Dumnezeului nostru”. [Remarca redacției: desigur sunt obligații pământești, pe care noi trebuie să le îndeplinim ca și mai înainte. Însă noi nu avem voie să devenim nepăsători față de obligațiile noastre față de Domnul, nici măcar din cauza legăturilor familiare.]

Fie ca prin acest pasaj serios din Cuvântul lui Dumnezeu să devenim tot mai mult mișcați să năzuim după sensul profund al cuvintelor „nu vă descoperiți capetele”. Fie ca noi să pătrundem mai adânc în gândurile lui Dumnezeu referitoare la lucrurile actuale și la locul pe care noi îl avem în gândurile Sale! Dumnezeu să ne ajute la aceasta, din pricina Fiului Său preaiubit!

Tradus de la: [Falsche Anbetung](#)

Titlul original: „False Worship“
Sursa: www.stempublishing.com

Traducere: Ion Simionescu